

CAPITOLUL 10

1. Am văzut. Vezi cap. 1:1; 4:1. Capitolele 10:1 la 11:14 constituie o paranteză între cea de-a șasea și a șaptea trâmbiță. Această paranteză este similară celei din capitolul 7 care intervine între cea de-a șasea și a șaptea pecete.

Un alt înger puternic. Acesta este deci un altul, diferit de îngerii prezentați mai devreme. Este evident diferit de îngerii care țin cele patru vânturi (cap. 7:1), de cei care au cele șapte trâmbițe (cap. 8:2), de îngerul de la altar (cap. 8:3), și de cei de la râul Eufrat (cap. 9:14). Acest înger poate fi identificat cu Hristos (vezi Ellen G. White, Material suplimentar la cap. 10:1–11). Aici, ca Domn al istoriei, face proclamația din v. 6.

Se pogora din cer. Deși punctul de maximă concentrare al viziunii este acum o ființă cerească, scena este încă pământul.

Învăluit. Gr. *periballō*, “a împrăstia”, “a înneli”, “a îmbrăca”. Îngerul este văzut învăluit într-un nor. Scripturile asociază adesea norii cu apariția lui Hristos (vezi Dan. 7:13; Faptele Ap. 1:9; Apoc. 1:7; 14:14; cf. Ps. 104:3; 1 Tes. 4:17).

Curcubeul. Compară cu Apoc. 4:3; Eze. 1:26–28. Fața îngerului, ce “era ca soarele” strălucind prin norul în care este învăluit, poate fi văzută ca motiv al apariției curcubeului. Compară cu Gen. 1:12,13.

Era ca soarele. Compară cu descrierea lui Hristos din cap. 1:16.

Picioarele. A compara picioarele cu niște stâlpi pare nepotrivit, dar cuvântul “picioare” (*podes*) este folosit aici fără îndoială în sensul extremităților inferioare, cu referire la labelle picioarelor ce sunt asemănate cu niște stâlpi de foc (cf. Cânt. 5:15; cf. Eze. 1:7).

Stâlpi de foc. Compară cu descrierea picioarelor lui Hristos din cap. 1:15.

2. În mână. Compară cu simbolismul din Eze. 2:9.

O cărticică. Gr. *biblaridion*, “un sul mic”. În Noul Testament *biblaridion* apare doar în acest capitol. În contrast cu cartea (*biblion*) din mâna lui Dumnezeu din cap. 5:1, această cărticică este semnificativ mai mică. Compară cu simbolismul din Eze. 2:9.

Deschisă. Textul grecesc implică ideea că această carte a fost deschisă și este încă deschisă. În contrast, cartea anterioară era pecetluită cu șapte peceti (cap. 5:1). Lui Daniel i s-a spus: “ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului” (cap. 12:4). Acest îndemn se aplică cu deosebire acelor părți din profețiile lui Daniel care au legătură cu ultimele zile (vezi cap. 12:4) și fără îndoială cu elementul temporal al celor 2300 de zile (cap. 8:14) relaționat cu predicarea primei, celei de-a doua și celei de-a treia solii îngerești (Apoc. 14:6–12). Întrucât solia acestui înger are de-a face cu timpul, și este de presupus că cu evenimentele timpului sfârșitului, atunci când cartea lui Daniel urmează să fie deschisă (Dan. 12:4), pare rezonabil să concluzionăm că această cărticică din mâna îngerului era cartea lui Daniel. Odată cu prezentarea înaintea lui Ioan a acestei cărți deschise, porțiunile pecetluite din profeția lui Daniel sunt descoperite. Elementul temporal, indicând spre sfârșitul profeției celor 2300 de zile, este clarificat. Prin urmare capitolul de față se concentrează asupra timpului când proclamația din vs. 6,7 a fost făcută, adică în timpul anilor 1840-1844 (vezi v. 6; vezi Ellen G. White, Material suplimentar la cap. 10:1–11).

Pe mare ... pe pământ. Marea și pământul sunt folosite repetat pentru a desemna lumea ca întreg (vezi Exod. 20:4,11; Ps. 69:34). Faptul că îngerul stă atât pe mare cât și pe pământ implică universalitatea proclamării soliei sale, și de

asemenea puterea și autoritatea sa asupra lumii.

3. Glas tare. Compară cu cap. 1:10; 5:2; 6:10; 7:2.

Cum răcnește un leu. Sunt accentuate numai profunzimea și răsunetul vocii îngerului. Ceea ce spune nu este menționat.

Șapte tunete. Încă una din diferitele serii de câte șapte elemente ce caracterizează Apocalipsa. (vezi cap. 1:11).

4. Eram gata să mă apuc să scriu. Ioan înțelege vocile celor șapte tunete și este gata că noteze solia lor. Pasajul de față indică faptul că Ioan a înregistrat viziunile Apocalipsei așa cum i-au fost arătate, și nu la o dată ulterioară.

Pecetluiește. Asemeni lui Daniel, cu mult mai înainte, Ioan trebuie să “pecetluiască” descoperirea ce i s-a făcut (vezi Dan. 12:4). Pavel, de asemenea, în viziune a auzit “cuvinte care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească” (2 Cor. 12:4). Evident, soliile celor șapte tunete nu erau o descoperire pentru oamenii din vremea lui Ioan. Ele descopereau fără îndoială detalii ale soliilor ce urmau să fie proclamate “la vremea sfârșitului” (Dan. 12:4; cf. Apoc. 10:2). Astfel ele pot fi înțelese ca o descriere a evenimentelor care vor avea loc în legătură cu proclamarea primei și celei de-a doua solii îngeresti (cap. 14:6–8; vezi Ellen G. White, Material suplimentar la cap. 10:1–11).

5. Și-a ridicat mâna dreaptă. Un gest caracteristic al rostirii unui jurământ, în vremurile antice ca și în cele de astăzi (vezi Gen. 14:22,23; Deut. 32:40; Eze. 20:15; Dan. 12:7).

6. Este viu. Compară cu cap. 1:18; 4:9; 15:7.

Care a făcut. Compară cu Exod. 20:11; Ps. 146:6. Nici un alt jurământ mai solemn decât acesta nu putea fi făcut (vezi Evr. 6:13). Jurând pe Cel ce este Creatorul, îngerul, care este Hristos (vezi Apoc. 10:1), jură pe Sine Însuși.

Nu va mai fi nici o zăbavă. Gr. *chronos ouketi estai*, “timp nu va mai fi”. Această declarație obscură a fost

interpretată în diferite moduri. Mulți comentatori au înțeles-o ca marcând sfârșitul timpului, așa cum este el, și începutul veșniciei. Alții au luat cuvântul “timp” (grecește *chronos*, în românește “zăbavă”) în sensul timpului care se scurge înainte de evenimentele finale ale istoriei, și astfel au tradus “nu va mai fi nici o zăbavă”.

Advenștii de ziua a șaptea au înțeles în general aceste cuvinte ca descriind în mod special solia proclamată între anii 1840–1844 de către William Miller și alții în legătură cu încheierea profeției celor 2300 de zile. Ei au înțeles “timpul” (*chronos*) ca fiind timp profetic, iar sfârșitul acestuia semnificând încheierea celei mai lungi profeții temporale, aceea a celor 2300 de zile din Dan. 8:14. După aceasta nu va mai fi nici o altă solie referitoare la un timp definit. Nici o profeție temporală nu se întinde dincolo de anul 1844.

7. Zilele. Unii comentatori au luat “zilele” de aici drept ani-zile profetici. Dacă acestea trebuie înțelese ca zile sau ca ani pare să nu facă vreo diferență, căci expresia în sine este generală, și venind după declarația din v. 6 ele nu pot specifica o perioadă de timp măsurabilă (vezi v. 6). Sensul pasajului este acela că la vremea celei de-a șaptea trâmbițe taina lui Dumnezeu va fi împlinită. În planul lui Dumnezeu acest eveniment trebuia să urmeze proclamației că “nu va mai fi nici o zăbavă” (v. 6). Compară cu declarația de sub cea de-a șaptea plagă: “S-a isprăvit” (cap. 16:17).

Îngerul al șaptelea. Vezi cap. 11:15–19 pentru evenimente.

Va suna. Trâmbița a șaptea marchează un punct culminant în marea luptă dintre Hristos și Satana așa cum este descoperit de proclamarea vocilor din ceruri la acel moment (cap. 11:15).

Se va sfârși. Vezi cap. 11:15.

Taina lui Dumnezeu. Pentru comentarii asupra cuvântului “taină” vezi Apoc. 1:20; cf. Rom. 11:25. Isus a folosit o expresie similară: “taina Împărăției lui Dumnezeu” (Mar. 4:11), iar Pavel vorbește despre

“taina lui Dumnezeu” (Col. 2:2) și “taina lui Hristos” (Col. 4:3). Taina lui Dumnezeu, cea pe care o descoperă copiii Săi, este planul Său pentru ei – Planul de mântuire. Compară cu 1 Tim. 3:16; 6T 19.

Robilor Săi proorocilor. Declarația și expunerea tainei lui Dumnezeu (vezi cele de mai sus la “taina lui Dumnezeu”) au fost întotdeauna sarcina robilor Săi proorocii în soliile lor către oameni (vezi Rom. 3:21).

8. Glasul. Fără îndoială este aceeași voce care i-a interzis lui Ioan să scrie cele ce fuseseră declarate de către cele șapte tunete (v. 4), așa cum este arătat de repetiția expresiei “din cer” și a adverbului “din nou”.

Du-te și ia. Ioan este chemat să ia parte la acțiunea din viziune.

Cărticica. Vezi v. 2.

Deschisă. Vezi v. 2.

Din mâna. Vezi v. 2.

Pe mare și pe pământ. Vezi v. 2.

9. I-am cerut. Ioan este pus în situația de a-și exprima dorința de a avea cărticica. El joacă rolul celor care au proclamat solia adventă a anilor 1840–1844. Deși greșiți în așteptarea revenirii lui Hristos în anul 1844 ei au fost, fără îndoială, conduși de Dumnezeu și au găsit solia apropiatei reveniri drept scumpă sufletelor lor. Calcularea elementului temporal al profetiei din Dan. 8:14 a fost corectă (vezi comentariile respective), dar au greșit în ceea ce privea natura evenimentului ce urma să aibă loc la sfârșitul celor 2300 de zile.

Mănânc-o. Compară cu simbolismul din Eze. 3:1 (cf. Ier. 15:16). Gestul de a mânca cărticica poate fi văzut ca o figură de stil pentru înțelegerea deplină a soliei conținută în micul sul. Experiența lui Ioan din Apoc. 10:10 este o descriere adecvată pentru cea a credincioșilor adventului pe măsură ce înțelegeau tot mai mult sensul celei de-a treia solii îngerești (cap. 14:6–12) în legătură cu adevărata împlinire a profetiei celor 2300 de zile.

Îți va amări pântecele. Vezi v. 10. Ordinea elementelor din vs. 9,10 este o

formă familiară a paralelismului ebraic (vezi cap. 1:2; 9:17).

“Îți va amări pântecele ...”

“În gura ta va fi dulce ca mierea ...”

“În gura mea a fost dulce ca mierea ...”

“Mi s-a umplut pântecele de amărăciune”.

În gura ta va fi dulce ca mierea. Vezi v. 10.

10. Dulce ca mierea. Compară cu Eze. 3:3. Ca și în experiența lui Ezechiel, soliile lui Dumnezeu pentru robii săi au fost adesea un amestec de dulceață și amărăciune, căci prin ele profetii lui Dumnezeu au experimentat deopotrivă extazul viziunii divine și amărăciunea ducerii soliilor de mustrare către oameni.

Într-un sens particular experiența pe care a avut-o Ioan în viziune poate fi văzută ca tipică pentru cea a credincioșilor adventului de la anii 1840–1844. Atunci când acești credincioși au auzit pentru prima oară solia iminentei reveniri a lui Hristos, pentru ei a fost “dulce ca mierea”. Dar când Hristos nu a venit așa cum L-au așteptat, experiența lor a fost cu adevărat amară. Compară cu v. 9.

S-a umplut pântecele de amărăciune. Vezi cele de mai sus la “dulce ca mierea”.

11. Mi-au zis. Hristos, “îngerul” din vs. 1,9 (în engleză este la singular “mi-a zis”).

Trebuie să proorocești din nou. Compară cu Eze. 3:1,4. Deși mâncarea acelei cărticele de către Ioan s-a sfârșit cu amărăciune, cuvintele reasiguratoare ale lui Hristos către profet sunt acelea că va trebui acum să proorocească din nou. Cuvântul tradus prin “trebuie” este pus într-o poziție accentuată în greacă. Ioan, ca reprezentant al credincioșilor adventului după dezamăgire, este pus sub puternica însărcinare de a duce o solie suplimentară. O mare lucrare rămâne de făcut. Ei trebuie să meargă mai departe și să proclame solia celui de-al treilea înger din Apoc. 14:9–12.

Cu privire. Sau “despre”, (în engleză “înaintea”). Ambele sensuri se potrivesc contextului. Soliile vor fi atât “înaintea” cât și “cu privire la multe noroade”.

Multe noroade. Pe măsură ce o înțelegere deplină a celei de-a treia solii

îngerești a fost asimilată de către credincioșii adventului, ei au ajuns să-și dea seama că era o solie pentru lume, care trebuie proclamată “cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați”. Această convingere a dus la apariția unuia

dintre cele mai larg răspândite programe de evanghelizare mondială pe care le-a văzut istoria creștină, căci adventiștii de ziua a șaptea au pornit să proclame către “noroade, neamuri, limbi și împărați” (cap. 14:6) solia încredințată lor.

COMENTARIII ALE *Ellenei White* LA CAPITOLUL 10

Versete **Referințe în *Spiritul Profetic***

11 5T 454; 9T 123